

“* বিন্দুৰ মহত্ব *”

আজি ভাগ্য বিধাতা পিতাই ভাগ্যৱান সন্তানসকলক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিছেইক। ভাগ্য বিধাতা পিতাই সকলো সন্তানকে ভাগ্য গঢ়াৰ অতি সহজ বিধি শুনাই আছে। কেৱল বিন্দুৰ হিচাপক জানি লোৱা। বিন্দুৰ হিচাপ সকলোতকৈ সহজ। বিন্দুৰ মহত্বক জানিলা আৰু মহান হ’ল। সকলোতকৈ সহজ আৰু মহত্বপূৰ্ণ বিন্দুৰ হিচাপ সকলোৰে ভালদৰে জানি গৈছা নহয়! বিন্দু বুলি কোৱা আৰু বিন্দু হোৱা। বিন্দু হৈ বিন্দু পিতাক মনত পেলাব লাগে। বিন্দু আছিল আৰু এতিয়া বিন্দু স্থিতিত স্থিত হৈ বিন্দু পিতাৰ সমান হৈ মিলিত হ’ব লাগে। এয়া মিলিত হোৱাৰ যুগ, উৰন্ত কলাৰ যুগ বুলি কোৱা হয়। ব্ৰাহ্মণ জীৱন হৈছেই মিলিত হোৱাৰ আৰু উদ্যাপন কৰাৰ বাবে। এইটো বিধিৰ দ্বাৰা সদায় কৰ্ম কৰি থাকিও কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰা। কৰ্ম বন্ধনত নাহা কিন্তু সদায় পিতাৰ সৰ্ব সম্বন্ধত থাকা। কৰাৱনহাৰ পিতাই নিমিত্ত কৰি কৰাই আছে। গতিকে নিজে সাক্ষী হৈ গ’ল, সেইবাবে এই সম্বন্ধৰ স্মৃতিয়ে বন্ধন মুক্ত কৰি দিয়ে। য’ত সম্বন্ধৰে কৰা ত’ত বন্ধন নাথাকে। মই কৰিলো, এনেকৈ যদি ভাবা তেন্তে সম্বন্ধ পাহৰিলা আৰু বন্ধনত সোমলা! সংগম যুগ হৈছে বন্ধন-মুক্ত, সৰ্ব সম্বন্ধ যুক্ত, জীৱনমুক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ যুগ। গতিকে পৰীক্ষা কৰা সম্বন্ধত থাকা নে বন্ধনত আহা? সম্বন্ধত স্নেহৰ কাৰণে প্ৰাপ্তি আছে, বন্ধনত টনা-আজোৰা, টেনচন (দুঃচিন্তা)ৰ কাৰণে দুখ অশান্তিৰ অস্থিৰতা আছে সেইবাবে যিহেতু পিতাই সহজ বিন্দুৰ হিচাপ শিকাই দিছে তেন্তে দেহৰ বন্ধনো সমাপ্ত হৈ গ’ল। দেহ তোমাৰ নহয়। পিতাক দি দিলা গতিকে পিতাৰ হ’ল। এতিয়া তোমালোকৰ নিজৰ বন্ধন, “মোৰ শৰীৰ” অথবা “মোৰ দেহ”- এই বন্ধন সমাপ্ত হ’ল। “মোৰ দেহ” বুলি ক’বা নেকি, তোমালোকৰ অধিকাৰ আছে জানো? অৰ্পন কৰা বস্তুৰ ওপৰত তোমালোকৰ অধিকাৰ কেনেকৈ থাকিব? দি দিছা নে ৰাখি থৈছা? কোৱাৰ ক্ষেত্ৰত ‘তোমাৰ’ আৰু মানিবা ‘মোৰ’ বুলি, এনেকুৱাটো নহয়!

যেতিয়া ‘তোমাৰ’ বুলিলা ‘মোৰ’ ভাৱৰ বন্ধন সমাপ্ত হৈ গ’ল। এই হৃদৰ ‘মোৰ’, এয়াই ‘মোহ’ৰ জৰি। জৰি বুলিয়ে কোৱা, শিকলি বুলিয়ে কোৱা, ৰচী বুলিয়ে কোৱা, ই বন্ধনত বান্ধে। যেতিয়া সকলো ‘আপোনাৰ’ হয়, এইটো সম্বন্ধ গঢ়ি তুলিলা তেন্তে বন্ধন সমাপ্ত হৈ সম্বন্ধ হৈ যায়। কোনো প্ৰকাৰৰে বন্ধন দেহৰেই হওঁক, স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ, মনৰ বশ্যতাৰ.... এই বন্ধনে সিদ্ধ কৰে যে পিতাৰ সৈতে সৰ্ব সম্বন্ধৰ, সদাকালৰ সম্বন্ধৰ অভাৱ আছে। কিছুমান সন্তান সদায় আৰু সৰ্ব সম্বন্ধত বন্ধন মুক্ত হৈ থাকে, আৰু কিছুমান সন্তান সময় অনুসৰি স্বাৰ্থত সম্বন্ধ গঢ়ি তোলে, সেইবাবে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ অলৌকিক আত্মিক মজা পোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ যায়। নিজে নিজৰ ওপৰত সন্তুষ্ট হ’ব নোৱাৰে আৰু আনৰ পৰা সন্তুষ্টতাৰ আশীৰ্বাদো ল’ব নোৱাৰে। ব্ৰাহ্মণ জীৱন শ্ৰেষ্ঠ সম্বন্ধৰ জীৱন হয়েই পিতা আৰু সৰ্ব ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ আশীৰ্বাদ লোৱাৰ জীৱন। আশীৰ্বাদ অৰ্থাৎ শুভ ভাৱনা আৰু শুভ কামনা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ জন্মই হৈছে বাপদাদাৰ আশীৰ্বাদ বুলিয়েই কোৱা, বৰদান বুলিয়েই কোৱা, ইয়াৰ আধাৰতেই হৈছে। পিতাই ক’লে তোমালোক বিশেষ ভাগ্যৱান শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা, এই স্মৃতি ৰূপী আশীৰ্বাদ বা বৰদানেৰে শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দ্বাৰা তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ নতুন জীৱন, নতুন জন্ম হৈছে। সদায় আশীৰ্বাদ লৈ থাকিবা। এয়াই সংগম যুগৰ বিশেষত্ব! কিন্তু এই সকলোৰে আধাৰ হৈছে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সম্বন্ধ। সম্বন্ধই ‘মোৰ’ ‘মোৰ’ ৰূপী শিকলিক, বন্ধনক চেকেণ্ডত সমাপ্ত কৰি দিয়ে। আৰু সম্বন্ধৰ প্ৰথম স্বৰূপ সেয়াই সহজ কথা - পিতাও বিন্দু, ময়ো বিন্দু আৰু সকলো আত্মাই বিন্দু। গতিকে বিন্দুৰে হিচাপ নহ’ল জানো। এই বিন্দুতেই জ্ঞানৰ সিন্ধু সমাহিত হৈ আছে। দুনিয়াৰ হিচাপত বিন্দুই 10 ক 100 বনাই দিয়ে আৰু 100 ক হাজাৰ বনাই দিয়ে। বিন্দু বঢ়াই যোৱা আৰু সংখ্যা বঢ়াই যোৱা। গতিকে মহত্ব কাৰ হ’ল বাৰু? বিন্দুৰ নহ’ল জানো। এনেকৈ ব্ৰাহ্মণ জীৱনত সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ আধাৰো হৈছে বিন্দু।

অশিক্ষিত জনেও বিন্দুক সহজে বুজি পায় নহয় জানো! কোনোবা যিমনেই ব্যস্ত নহওক কিয়, স্বাস্থ্যবান নহওক কিয়, বুদ্ধি দুৰ্বল হ’লেও কিন্তু বিন্দুৰ হিচাপ সকলোৰে বুজি পায়। মাতাসকলো হিচাপত পাকৈত হয়। গতিকে বিন্দুৰ হিচাপ যাতে সদায় মনত থাকে। অচ্ছা!

সকলো স্থানৰ পৰা নিজৰ মিঠা ঘৰত আহি উপস্থিত হ’লাহি। বাপদাদাইও সকলো সন্তানকে নিজৰ ভাগ্য গঢ়াৰ শুভেচ্ছা জনাইছে। নিজৰ ঘৰত আহি গ’ল। এয়াই নিজৰ ঘৰ দাতাৰ ঘৰ। নিজৰ ঘৰ আত্মা আৰু শৰীৰক আৰাম দিয়াৰ ঘৰ।

আৰাম পাইছা নহয়! ডবল প্ৰাপ্তি আছে। আৰামো পোৱা, ৰামকো পোৱা। গতিকে ডবল প্ৰাপ্তি হৈ নগ'ল জানো! সন্তানসকল হৈছে পিতাৰ ঘৰৰ শৃংগাৰ। বাপদাদাই ঘৰৰ শৃংগাৰ সন্তানসকলক চাই আছে। অচ্ছা!

সদায় সৰ্ব সম্বন্ধৰ দ্বাৰা বন্ধন মুক্ত, কৰ্মাৰ্থীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোতা, সদায় বিন্দুৰ মহত্বক জানি মহান হওঁতা, সদায় সৰ্ব আত্মাৰ দ্বাৰা সন্তুষ্টতাৰ শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ আশীৰ্বাদ লওঁতা, সকলোকে এনেকুৱা আশীৰ্বাদ দিওঁতা, সদায় নিজক সাক্ষী বুলি বুজি নিমিত্ত ভাৱেৰে কৰ্ম কৰোতা, এনেকুৱা সদায় অলৌকিক আত্মিক আনন্দত থাকোতা, সদায় আনন্দময় জীৱন-যাপন কৰোতা, বোজাক সমাপ্ত কৰোতা, এনেকুৱা সৰ্বদা ভাগ্যৱান আত্মাসকলক ভাগ্য বিধাতা পিতাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

দাদী সকলৰ লগত :- সময় তীৱ্ৰগতিৰে গৈ আছে। যিদৰে সময় তীৱ্ৰগতিৰে গৈ আছে - সেইদৰে সকলো ব্ৰাহ্মণ তীৱ্ৰগতিৰে উৰে। ইমান পাতল ডবল লাইট হৈছানে? এতিয়া বিশেষ উৰাৰ সেৱা। এনেকৈ উৰানে? কি বিধিৰে সকলোকে উৰাব লাগে? ক্লাছ শুনি-শুনি ক্লাছ কৰোতা হৈ গ'লা। যি বিষয়ৰ ওপৰত তোমালোকে আৰম্ভ কৰিবা আগতেই সেই বিষয়ৰ পইন্ট সকলোৰে হাতত থাকিব। গতিকে কি বিধিৰে উৰাব লাগে, ইয়াৰ পৰিকল্পনা কৰিছানে? এতিয়া বিধি লাগে পাতল বনোৱাৰ বাবে। এই বোজাই তল-ওপৰ কৰাই থাকে। কাৰোবাৰ কিবা বোজা, কাৰোবাৰ আন কিবা বোজা। বোজা নিজৰ সংস্কাৰৰে হওক বা সংগঠনৰে হওক.... কিন্তু বোজাই উৰিব নিদিব। এতিয়া কোনোবা উৰে যদিও সেয়া আনৰ জোৰতহে। যিদৰে পুতলাক উৰোৱা হয়, পিচত কি হয় বাৰু? উৰি তললৈ আহি যায়। উৰে নিশ্চয় কিন্তু সদায় উৰিব নোৱাৰে। এতিয়া সৰ্ব ব্ৰাহ্মণ আত্মা উৰিলেহে অন্য আত্মাক উৰুৱাই পিতাৰ সমীপত আনিব পাৰিব। এতিয়াতো উৰোৱাৰ বাহিৰে, উৰাৰ বাহিৰে অন্য কোনো বিধি নাই। উৰাৰ গতিয়েই হৈছে বিধি। কাৰ্য কিমান আছে আৰু সময় কিমান আছে?

এতিয়া অতিকমেও ন লাখ ব্ৰাহ্মণতো আৰম্ভণিতে লাগিব। এনেয়েতো সংখ্যা বেছি হ'ব কিন্তু গোটেই বিশ্বত ৰাজ্য কৰিবলৈ অতিকমেও ন লাখতো হওঁক। সময় অনুসৰি শ্ৰেষ্ঠ বিধিৰ প্ৰয়োজন। শ্ৰেষ্ঠ বিধি হৈছেই উৰোৱাৰ বিধি। ইয়াৰ পৰিকল্পনা কৰা। সৰু-সৰু সংগঠন তৈয়াৰ কৰা। অব্যক্ত পাৰ্টৰো কিমান বহু হৈ গ'ল! সাকাৰ পালনা, অব্যক্ত পালনা কিমান সময় গুছি গ'ল। এতিয়া কিবা নবীনতা কৰিব নালাগিব জানো। পৰিকল্পনা কৰা। এতিয়া উৰা আৰু তললৈ অহাৰ চক্ৰ সমাপ্ত হওঁক। ৪৪ জন্ম আছে আৰু ৪৪ৰ চক্ৰৰ গায়ন কৰা হৈছে। গতিকে ৪৪ ত যেতিয়া এই চক্ৰ পূৰা হ'ব তেতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰই দূৰৈৰ পৰাই আত্মাসকলক সমীপত আনিব? স্মাৰক হিচাপে কি দেখুৱায়? এঠাইত বহি চক্ৰ মাৰি পঠিয়ায় আৰু সেই স্বদৰ্শন চক্ৰই নিজেই আত্মাসকলক সমীপত লৈ আনিলে। নিজে নাযায়, চক্ৰ চলায়। গতিকে প্ৰথমতে এইটো চক্ৰ পূৰা হওঁক তেতিয়াহে স্বদৰ্শন চক্ৰ চলিব। গতিকে এতিয়া ৪৪ ত এইটো বিধি প্ৰয়োগ কৰা যাতে সকলো হৃদৰ চক্ৰ সমাপ্ত হৈ যায়, এনেকৈয়ে ভাবিছা নহয়। অচ্ছা!

শিক্ষকৰ লগত :- শিক্ষকসকলতো হোৱাই উৰন্ত কলাধাৰী! নিমিত্ত হোৱা - এয়াই উৰন্ত কলাৰ সাধন। গতিকে নিমিত্ত হৈছা অৰ্থাৎ ড্ৰামা অনুসৰি উৰন্ত কলাৰ সাধন পাইছা। এইটো বিধিৰ দ্বাৰা সদায় সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। নিমিত্ত হোৱা মানেই লিষ্ট পোৱা। গতিকে লিষ্টৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত আহি পাওঁতা উৰন্ত কলাধাৰী হ'লা। চলন্ত কলাধাৰী নোহোৱা, অস্থিৰ হওতা নোহোৱা, কিন্তু অস্থিৰ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰোতা। জুইৰ প্ৰভাৱত আহোতা নহয় কিন্তু জুই নুমাওতা হোৱা। গতিকে নিমিত্তৰ বিধিৰে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰা। শিক্ষকৰ অৰ্থই হৈছে নিমিত্ত ভাৱ। এই নিমিত্ত ভাৱেই সৰ্ব ফলৰ প্ৰাপ্তি স্বতঃ কৰায়। অচ্ছা!

অব্যক্ত মহাবাক্য - কৰ্মবন্ধন মুক্ত কৰ্মাৰ্থীত , বিদেহী হোৱা

বিদেহী বা কৰ্মাৰ্থীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবৰ বাবে হৃদৰ (সীমিত ভাৱৰ) মোৰ-মোৰ ৰূপী দেহ-অভিমানৰ পৰা মুক্ত হোৱা। লৌকিক আৰু অলৌকিক, কৰ্ম আৰু সম্বন্ধ দুয়োটিতে স্বাৰ্থ ভাৱৰ পৰা মুক্ত হোৱা। পূৰ্ব জন্মৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ বা বৰ্তমান পুৰুষাৰ্থৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে কোনো ব্যৰ্থ স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ বশৱৰ্তী হোৱাৰ পৰা মুক্ত হোৱা। যদি কোনো সেৱাৰ, সংগঠনৰ, প্ৰকৃতিৰ পৰিস্থিতিয়ে স্ব-স্থিতি বা শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিক অস্থিৰ কৰি তোলে - তেন্তে এয়াও বন্ধনমুক্ত স্থিতি নহয়, এই বন্ধনৰ পৰাও মুক্ত হোৱা। পুৰণি দুনিয়াত পুৰণা অন্তিম শৰীৰৰ কোনো প্ৰকাৰৰ ব্যাধিয়ে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিক অস্থিৰ যাতে নকৰে - ইয়াৰ পৰাও মুক্ত হোৱা। ব্যাধি অহা, এয়া ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া, কিন্তু স্থিতি অস্থিৰ হোৱা - এয়া বন্ধনযুক্তৰ লক্ষণ। স্বচিন্তন, জ্ঞান চিন্তন, শুভচিন্তক হোৱাৰ চিন্তনৰ সলনি শৰীৰৰ ব্যাধিৰ চিন্তন চলা - ইয়াৰ পৰা

মুক্ত হোৱা- ইয়াকেই কৰ্মাভীত স্থিতি বুলি কোৱা হয়।

কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা সদায় উপৰাম আৰু সদায় পিতাৰ মৰমৰ হোৱা - এয়াই কৰ্মাভীত বিদেহী স্থিতি। কৰ্মাভীতৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে কৰ্মৰ পৰা অতীত হৈ যাবা। কৰ্মৰ পৰা উপৰাম নহয়, কৰ্মৰ বন্ধনত বান্ধ খোৱাৰ পৰা উপৰাম হোৱা। যিমানৈ ডাঙৰ কাৰ্য নহওক কিয় কিন্তু এনেকুৱা লাগক যেন কাম কৰি থকা নাই কিন্তু খেল কৰি আছে। যি পৰিস্থিতিয়েই নাহক, কোনো আত্মাই হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰাৰ বাবে সন্মুখত আহিলেও, নতুবা শৰীৰৰ কৰ্মভোগ সন্মুখত আহি থাকিলেও হৃদৰ কামনাৰ পৰা মুক্ত হৈ থকাটোৱে হৈছে বিদেহী স্থিতি। যেতিয়ালৈকে এই দেহ আছে, কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰৰ সৈতে এই কৰ্মক্ষেত্ৰত ভূমিকা পালন কৰি থকা, তেতিয়ালৈ কৰ্ম অবিহনে এক চেকেণ্ডো থাকিব নোৱাৰা কিন্তু কৰ্ম কৰি থাকিও কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা উপৰাম হৈ থকা এয়াই কৰ্মাভীত বিদেহী অৱস্থা। গতিকে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্মৰ সম্বন্ধত আহিব লাগে, কৰ্মৰ বন্ধনত বান্ধ খাব নালাগে। কৰ্মৰ বিনাশী ফলৰ ইচ্ছাৰ বশীভূত হ'ব নালাগে। কৰ্মাভীত অৰ্থাৎ কৰ্মৰ বশৱৰ্তী হওঁতা নহয় কিন্তু মালিক হৈ, স্বত্বাধিকাৰী হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ সম্বন্ধত আহা, বিনাশী কামনাৰ পৰা উপৰাম হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰোৱা। আত্মাৰূপী মালিকক কৰ্মই নিজৰ অধীন যাতে নকৰে কিন্তু অধিকাৰী হৈ কৰ্ম কৰাই থাকে। কৰাওতা হৈ কৰ্ম কৰা - ইয়াক কোৱা হ'ব কৰ্মৰ সম্বন্ধত অহা। কৰ্মাভীত আত্মা সম্বন্ধত আহে, বন্ধনত নাহে।

কৰ্মাভীত অৰ্থাৎ দেহ, দেহৰ সম্বন্ধ, পদাৰ্থ, লৌকিক অথবা অলৌকিক দুয়োটি সম্বন্ধতে, বন্ধনৰ পৰা অতীত অৰ্থাৎ উপৰাম। যদিও সম্বন্ধ শব্দ কওতে আহে - দেহৰ সম্বন্ধ, দেহৰ সম্বন্ধীয়সকলৰ সম্বন্ধ, কিন্তু দেহত বা সম্বন্ধত যদি অধীনতা আছে তেন্তে সম্বন্ধও বন্ধন হৈ যায়। কৰ্মাভীত অৱস্থাত কৰ্ম সম্বন্ধ আৰু কৰ্ম বন্ধনৰ বহস্যক জনাৰ কাৰণে সদায় সকলো কথাতে ৰাজী হৈ থাকিব। কেতিয়াও অসন্তুষ্ট নহ'ব। তেওঁলোকে নিজৰ পূৰ্বৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচৰ বন্ধনৰ পৰাও মুক্ত হ'ব। পূৰ্বৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচৰ ফলস্বৰূপে শৰীৰৰ বেমাৰ হ'লেও, মনৰ সংস্কাৰৰ অন্য আত্মাৰ সংস্কাৰৰ লগত সংঘাত হ'লেও কৰ্মাভীত আত্মাই, কৰ্মভোগৰ বশৱৰ্তী নহৈ মালিক হৈ হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰিব। কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মভোগ পৰিশোধ কৰা - এয়া হৈছে কৰ্মাভীত হোৱাৰ চিন। যোগৰ দ্বাৰা কৰ্মভোগক হাঁহিৰে শূলক কাঁইটৰ নিচিনা কৰি ভঙ্গ কৰা অৰ্থাৎ কৰ্মভোগক সমাপ্ত কৰা। কৰ্মযোগৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা কৰ্মভোগক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া - এয়াই কৰ্মাভীত স্থিতি। ব্যৰ্থ সংকল্পই হৈছে কৰ্মবন্ধনৰ সূক্ষ্ম ৰচী। কৰ্মাভীত আত্মাই বেয়াতো ভালৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে ক'ব - যি হয় সেয়া ভালৰ কাৰণেই হয়, ময়ো ভাল, পিতাও ভাল, ডাৰ্মাও ভাল। এই সংকল্পই বন্ধনক কটাৰ কেচিৰ দৰে কাম কৰে। বন্ধনক কাটিব পাৰিলেই কৰ্মাভীত হৈ যাবা।

বিদেহী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে “ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা” (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হোৱা। এনেকুৱা হৃদৰ ইচ্ছাৰ পৰা মুক্ত আত্মাই সকলোৰে ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰোতা পিতাৰ সমান ‘কামধেনু’ হ'ব। যিদৰে পিতাৰ সকলো ভৱাল, সৰ্ব খাজনা সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে, অপ্ৰাপ্তিৰ নাম-চিহ্নই নাই; এনেকুৱা পিতাৰ সমান সৰ্বদা আৰু সৰ্ব খাজনাৰে ভৰপূৰ হোৱা। সৃষ্টি চক্ৰৰ ভিতৰত ভূমিকা পালন কৰি অনেক দুখৰ পাকচক্ৰৰ পৰা মুক্ত হৈ থকা - এয়াই জীৱনমুক্ত স্থিতি। এনেকুৱা স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে অধিকাৰী হৈ, মালিক হৈ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰাওতা হোৱা। কৰ্মত আহা আকৌ কৰ্ম পুৰা হোৱাৰ লগে লগে উপৰাম হৈ যোৱা - এয়াই হৈছে বিদেহী স্থিতিৰ অভ্যাস।

বৰদান: ‘মো ৰ’ ভাৱক আপোনালৈ পৰিৱৰ্তন কৰি উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰোতা ডবল লাইট হোৱা
এই বিনাশী তন আৰু ধন, পুৰণা মন মোৰ নহয়, পিতাক দি দিছো। প্ৰথম সংকল্পই এইটো কৰিলা যে সকলো আপোনাৰ.... ইয়াত পিতাৰ লাভ নহয়, তোমালোকৰ লাভ কিয়নো ‘মোৰ’ বুলি কোৱাৰ লগে লগে আৱদ্ধ হৈ যোৱা আৰু ‘আপোনাৰ’ বুলি কোৱাৰ লগে লগে উপৰাম হৈ যোৱা। ‘মোৰ’ বুলি কোৱাৰ লগে লগে বোজাৰ গৰাকী হৈ যোৱা আৰু ‘আপোনাৰ’ বুলি কোৱাৰ লগে লগে ডবল লাইট, নিমিত্ত হৈ যোৱা। যেতিয়ালৈকে কোনোৱে বোজামুক্ত নহয় তেতিয়ালৈকে উচ্চ স্থিতিত উপনীত হ'বগৈ নোৱাৰে। বোজামুক্ত হৈ থাকোতাজনেহে উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা আনন্দৰ অনুভূতি কৰে। বোজামুক্ত হৈ থকাতহে মজা আছে।

শ্লোগান: শক্তিশালী আত্মা সেইজন যাৰ ওপৰত কোনো ব্যক্তি বা প্ৰকৃতিয়ে নিজৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!